

Var är socionomupproret?

Är socialarbetare sämre på att slåss för sin egen sak än för annans? Funderingar lyftes i samtal om sociala mediers roll i opinionsbildning och mobilisering av en person som studerat mängder med olika nätverk. Det var en tanke som slog an någonting hos mig. Är det verkligen så? Vad innebär det i så fall, för oss och för dem vi möter i arbetet?

Jag har imponerats av vårdpersonalens förmåga att få genomslag i media och bli en självklar del av den politiska debatten; en bättre vård är onekligen möjlig och sjukssta arbetsvillkor för personalen är ett givet steg på vägen dit. Säkert en gång i veckan talas det om hur vi ska kunna få kompetent personal till skolorna, vad lärarna har för utmaningar och vad det innebär för våra barn. Allt detta är självklara och viktiga saker och jag ställer mig helhjärtat bakom alla som strävar efter ett sunt arbetsliv.

Så: var är socionomupproret? *Nu bryter vi tystnaden* agerade och blev hörda, men vad hände sen? Det är inte som att välfärden mår särskilt väl just nu. Emellanåt lyfts frågan om kostnaden för alla de sjukskrivningar som gör våra jobb till något av det farligaste du kan syssla med, sett till antal som blir sjuka av jobbet, men sådana frågor tycks inte ha en naturlig plats i det politiska samtalet. Och vi driver dem inte.

Det är lätt för oss att höja våra röster för andra grupper i samhället, vi engagerar oss för våra brukare och står upp för flyktingar.

Jag har svårt att tänka mig andra som är så engagerade i samhället som mina socialarbetarkollegor. Ligger det i vår roll som hjälpare att vårt engagemang hela tiden måste läggas utanför oss själva? Att förändra den nyliberala styrningen av vårt välfärdssystem, som tvingar oss att utföra vårt uppdrag utifrån kostnaden och tidsspannet för en insats snarare än utifrån den kompetens vi har, skulle kräva enormt motståndsarbete och ta lång tid. Är det själviskt att lägga tid och energi på vår egen situation? Tappar vi ork att engagera oss i klienterna om vi engagerar oss i oss själva? Å

andra sidan – hur ska vi kunna brinna för vårt arbete i en välfärd som är uppbyggd helt utan syre?

Jag märker att det låter farligt likt att "du kan inte hjälpa andra om du inte hjälper dig själv" men även klyschor kan ha poänger. Förutom att det inte handlar om att var och en ska hjälpa sig själv; vi måste hjälpa varandra, tillsammans, för allas skull. Hela samhället tjänar på ett socialt arbete som utgår från medborgarnas behov och vars personal har förutsättningar att göra sitt bästa, för allas bästa. Klienten har sina behov (oavsett budget) och vi behöver utrymme att göra våra professionella bedömningar med rimlig arbetsbörda och förtroende från våra överordnade.

Vi har brutit tystnaden förut – vi måste göra det igen.

Sophia, SFSA, Socialarbetare för social aktion

Socialarbetare för social sktion bjuder in till en [nätverksdag](#) **Lördag den 3/6 kl 12 – sent, på Fängelset i Göteborg.**

Dagen är till för alla med engagemang eller intresse för socialpolitiska frågor. Dagens huvudteman är mäns våld mot kvinnor, irreguljära migranternas rättigheter samt styrning av socialt arbete. Dessa behandlas genom föredrag, diskussion, teater och musik, och målet är att vi ska gå därifrån stärkta i vår ambition att påverka politiken i den riktning som gynnar oss socialarbetare och dem vi möter. På plats finns representanter för drygt tio olika organisationer och nätverk, jurister, aktivister, socialarbetare, politiker m.m.

Ingen anmälan krävs och inträde är frivilligt. Kom som du är och delta på dina villkor!